

DREPT PROCESUAL CIVIL.
PARTEA GENERALĂ

Gabriel Adrian NĂSUI

**DREPT PROCESUAL CIVIL.
PARTEA GENERALĂ
CURS UNIVERSITAR**

Universul Juridic
București
-2017-

Capitolul I

PROCESUL CIVIL. NORME. PRINCIPII

1.1. Procesul civil – mijloc de realizare a justiției

Procesul civil constituie un mijloc de apărare atât pentru reclamantul al cărui drept se consolidează prin admiterea, în mod definitiv, a cererii sale, cât și pentru pârâtul căruia i se oferă posibilitatea să se opună pretențiilor adversarului, iar dacă dovedește lipsa de temeinicie a acestora, prin respingerea cererii reclamantului își va consolida el situația juridică premergătoare conflictului.

Procedura civilă conține regulile după care se desfășoară judecata și executarea silită, regulile ce guvernează organizarea judecătorească și competența instanțelor judecătorești și arată condițiile în care o persoană poate obține recunoașterea sau stabilirea drepturilor și intereselor sale legitime. Procesul trebuie pornit de acea persoană care pretinde că i s-a încălcat sau nesocotit dreptul subiectiv civil ori care nu își poate realiza interesul decât pe calea justiției¹. Această persoană poartă denumirea de *reclamant*, iar cel împotriva căruia acționează pentru valorificarea dreptului său se numește *pârât*. Reclamantul formulează cerere de chemare în judecată prin care urmărește valorificarea drepturilor sau intereselor sale, iar pârâtul răspunde la pretențiile reclamantului formulând întâmpinare. Atunci când și pârâtul are pretenții proprii față de reclamant, formulează cerere reconvențională.

Trebuie precizat că, în cazuri anume prevăzute de lege, procesul civil poate fi pornit și de alte persoane sau organe decât cel ce se pretinde titularul dreptului ori al interesului încălcat. Astfel, potrivit art. 37 C. pr. civ., în cazurile și condițiile prevăzute exclusiv prin lege, se pot introduce cereri sau se pot formula apărări și de persoane, organizații, instituții sau autorități, care, fără a justifica un interes personal, acționează pentru apărarea drepturilor ori intereselor legitime ale unor persoane aflate în situații speciale sau, după caz, în scopul ocrotirii unui interes de grup ori general. De asemenea, potrivit art. 92 C. pr. civ., procurorul poate porni acțiunea civilă ori de câte ori este necesar pentru apărarea drepturilor și intereselor legitime ale minorilor, persoanelor puse sub interdicție sau ale celor dispărute, precum și în alte cazuri expres prevăzute de lege.

Putem defini *procesul civil* ca fiind activitatea desfășurată de către instanță, părți sau organele care participă la înfăptuirea justiției, în vederea realizării sau stabilirii drepturilor și intereselor civile deduse judecății și a executării silite a hotărârilor judecătorești sau a altor titluri executorii, conform procedurii prevăzute de lege².

Procesul civil parcurge două faze: judecata (*cognitio*) și executarea silită (*executio*). Prima fază este declanșată prin formularea cererii de chemare în judecată și se finalizează la rămânerea definitivă a hotărârii pronunțate. Faza executării silite presupune punerea în

¹ V.M. Ciobanu, Tr.C. Briciu, C.C. Dinu, *Drept procesual civil. Drept execuțional civil. Arbitraj*, Ed. Național, București, 2013, p. 30.

² V.M. Ciobanu, Tr.C. Briciu, C.C. Dinu, *op. cit.*, p. 39.

executare a titlurilor executorii, în măsura în care debitorul nu își execută de bunăvoie obligațiile. Această fază este declanșată de cererea de executare silită formulată de către creditor și este epuizată după încasarea creanței și închiderea procedurii execuționale.

Faza judecății, la rândul său, cuprinde mai multe etape: *etapa scrisă*, în care părțile își fac cunoscute reciproc pretențiile și apărările, precum și probele ce se doresc a fi administrate – prin intermediul cererii de chemare în judecată, al întâmpinării și al cererii reconvenționale și, respectiv, prin răspunsul la întâmpinare. Urmează apoi etapa cercetării procesului, care, până la data de 1 ianuarie 2017, se va desfășura în ședință publică. Ulterior acestei date, această etapă se va desfășura în camera de consiliu. După aceea se trece la etapa dezbaterilor în fond a procesului, care se derulează (de regulă) în ședința de judecată. După închiderea dezbaterilor urmează etapa deliberării și a pronunțării hotărârii. Prin epuizarea acestor etape se finalizează judecata în primă instanță. Partea nemulțumită de hotărârea pronunțată poate declara apel împotriva hotărârii, cale ordinară de atac care provoacă o nouă judecată în fond. Prin soluționarea apelului, hotărârea primei instanțe devine executorie și (de regulă) definitivă. Numai în cazurile expres prevăzute de lege hotărârile primei instanțe pot fi atacate doar cu recurs, iar cele ale instanței de apel și cu recurs.

1.2. Normele dreptului procesual civil

1.2.1. Caracterele dreptului procesual civil

În doctrină au fost recunoscute următoarele caractere ale dreptului procesual civil¹:

a) caracterul sancționator – garantează eficacitatea și respectarea normelor de drept material care consacră aceste drepturi;

b) caracterul reglementar (normativ) – normele dreptului procesual civil sunt înscrise în Constituție, în Codul de procedură civilă și în legi speciale, iar judecătorul și părțile trebuie să se supună acestora pentru chiar valabilitatea actului de procedură săvârșit.

Regulile procedurii civile interesează funcționarea serviciului public al justiției și de aceea se poate spune că, în general, au un caracter de ordine publică. Ele se impun judecătorului și părților, și numai în cazurile anume prevăzute ori atunci când ocrotesc doar un interes particular, este permis să se deroge de la acestea;

c) caracterul formalist – formalismul dreptului procesual civil este dat de faptul că actele de procedură sunt supuse unor condiții de formă și unor termene.

Formalismul este inevitabil, însă el nu prezintă numai inconveniente. Formele prescise sunt o garanție pentru protejarea intereselor justițiabililor împotriva manevrelor unui adversar de rea-credință, dar și împotriva arbitrariului judecătorului²;

d) caracterul de drept comun – dreptul procesual civil, reglementat prin Codul de procedură civilă, constituie dreptul comun al procedurii de judecată, el aplicându-se oricărui litigiu pentru care nu este prevăzută o procedură specială.

¹ V.M. Ciobanu, *Tratat teoretic și practic de procedură civilă*, vol. I, *Teoria generală*, Ed. Național, București, 1996, p. 9; E. Herovanu, *Principiile procedurii judiciare*, vol. I, Institutul de Arte Grafice „Lupta”, București, 1932, p. 6.

² M. Tăbărcă, *Drept procesual civil*, vol. I, *Teoria generală*, Ed. Universul Juridic, București, 2013, p. 9.

1.2.2. Normele dreptului procesual civil

Norma juridică este o regulă de conduită, instituită de puterea publică sau recunoscută de aceasta, a cărei respectare este asigurată, la nevoie, prin forța coercitivă a statului. În doctrină au fost propuse mai multe criterii de clasificare a normelor dreptului procesual civil.

A. În funcție de **obiect**, normele de drept procesual civil se împart în norme de organizare judecătorească, norme de competență și norme de procedură propriu-zisă.

Normele de organizare judiciară au ca obiect determinarea instanțelor judecătorești și a parchetelor de pe lângă acestea, statutul magistraților, cu privire la care se cercetează numirea și avansarea în funcție, drepturile și îndatoririle magistraților, răspunderea disciplinară a acestora, compunerea și constituirea completelor de judecată, iar, legat de acestea, incompatibilitatea, abținerea și recuzarea.

Cele mai multe norme din această categorie se regăsesc în Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară¹, precum și în Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor². Norme de organizare judiciară cuprinde însă și Codul de procedură civilă, care reglementează incompatibilitatea, abținerea și recuzarea.

Sediul principal al *normelor de competență* este Titlul III din Cartea I a Codului de procedură civilă. Norme de competență pot fi întâlnite și în legi speciale³. Acestea au ca obiect delimitarea atribuțiilor recunoscute, alături de instanțele judecătorești, și altor organe cu activitate jurisdicțională ori partajarea competenței între instanțele judecătorești de grad diferit, precum și între instanțele de același grad.

Normele de procedură propriu-zisă au ca obiect modul de judecată a pricinilor civile și de punere în executare a titlurilor executorii. Sediul principal al acestor norme este Codul de procedură civilă. În literatura de specialitate, normele de procedură propriu-zisă sunt împărțite în norme de procedură contencioasă, norme de procedură necontencioasă și norme de executare silită.

Clasificarea normelor de procedură în funcție de obiectul lor de reglementare prezintă importanță atunci când apare un conflict în timp al normelor de drept procesual, precum și datorită consecințelor ce decurg dintr-o anumită calificare a unei norme procesuale, atunci când se pune problema utilizării unor mijloace procesuale pentru valorificarea normei respective.

Regula este că normele de organizare judecătorească sunt, în principiu, de imediată aplicare, de vreme ce sunt legi de interes general. În schimb, normele de procedură vor continua să guverneze litigiile începute când normele erau în vigoare, chiar dacă în cursul derulării litigiului aceste norme au fost abrogate sau modificate. Este posibil însă ca legea nouă de procedură să fie de imediată aplicare, însă numai pentru ipoteza prevăzută de

¹ Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a fost publicată în M. Of. nr. 827 din 13 septembrie 2005.

² Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare a fost publicată în M. Of. nr. 826 din 13 septembrie 2005.

³ Cu titlu de exemplu, amintim: Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ; O.U.G. nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, abrogată; Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, abrogată; O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, abrogată.